

Alles betekent iets

Verhalen over verandering

Joost van de Goor

Schrijver: Joost van de Goor
Omslag: Joost van de Goor
ISBN: 9789465120027
© Joost van de Goor
Website: www.joostvandegoor.nl
Versie: 1.0.3

Inhoud

Albert.....	5
Odilia.....	31
Annelies.....	56
Olivier.....	104

Plotseling klonk er uit de hemel een geluid als van een hevige windvlaag, dat het huis waar ze zich bevonden geheel vulde.

Handelingen 2:2

Albert

Tijdens zijn kinderjaren was Albert de Witt een ware beroemdheid in de Verenigde Staten. Nadat hij als kleuter al een paar rollen in landelijke reclamefilmmpjes had gespeeld, kreeg hij kort na zijn achtste verjaardag een hoofdrol aangeboden in een populaire tv-serie, getiteld *The Happy Family*. In die serie, die het vier seizoenen wist vol te houden, speelde hij een eigenwijs jongetje, Joey, dat altijd kattenkwaad uithaalde en zijn keurige ouders regelmatig gek maakte met zijn ordeversturende avonturen. Maar Joey was ook een knul met een gouden hart die zijn jongere zusje, Cheri, vaak beschermde tegen gemene kwajongens, en tegen al het andere kwaad waar het meisje tegenaan botste. Elke vrijdagavond keken er miljoenen Amerikanen naar de nieuwste episode van hun geliefde serie, vooral omdat ze de kleine Joey zo'n grappig en innemend kind vonden.

Albert woonde destijds met zijn Amerikaanse vader en Nederlandse moeder in Los Angeles waar hij als opgroeiend kind het moderne glamourleven in deze metropool van nabij leerde kennen. Zijn ouders gingen uitsluitend met beroemde mensen om: filmsterren, invloedrijke ondernemers, bankiers, succesvolle sporters, politici. En Albert speelde met de kinderen van alle superrijke mensen van de stad.

Toen hij dertien was, veranderde zijn leven ingrijpend. Zijn ouders gingen scheiden – en zijn moeder, die met weinig geld en met veel vijandigheid was weggebonjourd, vertrok hals over kop met haar zoon naar Nederland, naar haar geboortestad Zutphen waar haar familie nog altijd woonde. Daar begonnen ze aan een nieuw leven, in een klein eenvoudig rijtjeshuis met een bescheiden

achtertuintje, en met vrienden en kennissen die heel anders waren dan de beroemdheden waar Albert aan gewend was.

Ruim vijftien jaar later, toen hij negentwintig was – en na een hele tijd als copywriter voor een Zutphens reclamebureau te hebben gewerkt – kwamen er nieuwe avontuurlijke gedachten in Albert omhoog. Hij had heel aangename herinneringen aan zijn kindertijd – en als hij wilde, kon hij best terugkeren naar Californië en in Hollywood aan een tweede carrière beginnen, zo was zijn overtuiging. Hij had volop ervaring met acteren – veel invloedrijke mensen kenden hem nog van vroeger, toen hij een kind was – en tegenwoordig was hij een aantrekkelijke volwassen man met een stoer gezicht, een weelderige haardos en een getraind lichaam. Met zulke kwaliteiten kon hij toch zeker wel enkele hoofdrollen in romantische komedies krijgen. Dat genre was tegenwoordig razend populair, daar kon veel geld mee verdiend worden – en bovendien kwam je in die glamourwereld de allermooiste vrouwen tegen. Hoe langer hij erover nadacht, hoe enthousiaster hij werd.

Na enig spoorwerk wist hij contact te leggen met een Nederlands agentschap dat de belangen van acteurs behartigde en goede betrekkingen met Amerikaanse filmbedrijven onderhield. Twee weken nadat hij een map met foto's had opgestuurd, werd hij uitgenodigd voor een persoonlijke kennismaking. De agent waarmee hij een afspraak had, Harrie, woonde in de Achterhoek, in het stadje Groenlo – dus niet zo ver van Zutphen. En Albert mocht op een dag in juni rond het middaguur bij die man thuis op bezoek komen, om samen met hem te lunchen.

* * *

Zomer

Het was kwart over tien toen Albert de voordeur van zijn huis met een zachte klik dichttrok. Hij bleef even op het trottoir stilstaan om de nieuwe dag te voelen. De ochtend was heerlijk zacht. Er stond geen zuchtje wind en de zon hing als een stralende godin in de wolkeloze lucht. Later op de dag zou het nog wel eens aardig warm kunnen worden, had hij zojuist in de krant gelezen – dus het was een goed besluit om nu al, op dit nog tamelijk koele uur te vertrekken. Straks, als hij in de buurt van Groenlo was, zou hij op zoek gaan naar een schaduwrijk terras om koffie te drinken, met een stukje gebak erbij, om zich in alle rust op het gesprek met Harrie voor te bereiden. Hij zette zijn zonnebril op, stapte in de auto en vertrok.

Toen hij Zutphen eenmaal achter zich had gelaten, en nadat hij een poosje in stilte naar het zomerlicht op de groene velden had gekeken, zette hij de radio aan. Hij kwam middenin een bekend lied van John Denver terecht – *Take Me Home, Country Roads* – waarvan hij het refrein enthousiast meezong: ‘Take me home..., ...to the place I belong.’ Albert genoot van dit moment – van het felle zonlicht, de tintelende sfeer in de auto, en de opwinding in zijn hoofd. Alles was goed, bedacht hij. Alles was prima zoals het was. Het leven was een bruisende stroom waarop hij zich moeiteloos liet meedrijven.

Al mijmerend over deze fase van zijn bestaan kwam hij tot de conclusie dat hij wel erg tevreden over zichzelf mocht zijn. Het was een goed idee geweest om de weg terug naar Hollywood te zoeken – want in die wereld, de glanzende wereld van de speelfilm, hoorde hij thuis. Dat was gewoon een feit! En nu hij een agentschap had gevonden, zou alles veel makkelijker worden. Het pad dat hij voor zich zag, was een keurige rechte weg zonder belemmeringen. ‘En zo zie je

maar weer...,' zei hij hardop, met de ene hand aan het stuur en de andere arm rustend op de stoelleuning, '...een mens moet altijd naar zichzelf luisteren; hij moet zelf de controle over het leven in handen nemen, en zijn eigen wil volgen zonder zich op enig moment te laten afleiden door ingesleten gebruiken en conventies.'

Toen deze gedachten tot een einde waren gekomen, kreeg Albert de ingeving om zo meteen deze rechte hoofdweg te verlaten en dan over de vele kleine Achterhoekse landweggetjes naar Groenlo te rijden. Die slingerende weggetjes waren altijd zo prachtig in deze tijd van het jaar – met al dat groen, al die dieren in de wei – en hij had toch tijd genoeg. Dus toen hij even verderop een onopvallende afslag zag, besloot hij meteen de daad bij het woord te voegen. Hij remde af en nam een scherpe bocht naar rechts.

Het volgende moment bevond Albert zich in een heel andere wereld. Hij reed nu over een smal klinkerpad, aan beide zijden geflankeerd door hoge loofbomen die hun koele schaduwen op het land lieten neerdalen. Hij zette de radio uit en keek met belangstelling naar een oude villa die in de verte te zien was, tussen de boomstammen door – en die uit een heel andere tijd afkomstig was. 'Wat is het hier mooi...,' fluisterde hij terwijl hij stapvoets verder reed, '...en zo stil.'

Even later kwam hij bij een T-splitsing waar hij vermoedelijk naar links moest. En nadat hij die weg enkele minuten had vervolgd – door een open gebied van weilanden met grazende schapen – kwam hij uit bij een viersprong, waar hij heel even twijfelde maar al snel besloot om rechtdoor te gaan. En zo reisde hij langzaam verder, en nog verder – over slingerende paden, via allerlei kleine splitsingen en kruispunten, door bossen en langs grasvelden, en alsmaar verder naar het oosten.

Het was al half twaalf geweest toen Albert bedacht dat het wellicht verstandiger was om op zoek te gaan naar

een wat snellere route, want hij wilde zeker niet te laat in Groenlo arriveren. Terwijl hij die beslissing aan het nemen was, kwam hem een tegenligger tegemoet – en omdat de weg hier erg smal was, moesten beide auto's behoedzaam, ieder met twee wielen over de zandberm vlak langs elkaar manoeuvreren. Dat lukte wonderwel, en nadat de chauffeurs vriendelijk naar elkaar hadden gezwaaid, gaf Albert weer gas. Op datzelfde ogenblik schrok hij van een heel harde, indringende klap die van een van de achterwielen afkomstig was, en die vast en zeker onheil voorspelde. Hij probeerde nog even verder te rijden, maar nu klonk er een metalig, schrapend geluid dat door merg en been ging, en dat hem dwong onmiddellijk te stoppen. Hij stapte uit om polshoogte te nemen en zag dat een van de hoeken van de auto, rechtsachter, veel te laag hing. Zo kon hij echt niet verder reizen, dat was duidelijk. Hij zuchtte diep, vloekte drie of vier keer, schudde zijn hoofd, wilde de auto een keiharde trap geven (maar hield zich in), en kwam tot de conclusie dat hij hulp nodig had, en wel meteen! De man die hem zojuist tegemoet was gekomen, was alweer verdwenen – en dus moest hij gaan zoeken naar een huis of een boerderij, hier ergens langs de weg. Allereerst reed hij de auto weer een stukje achteruit, de berm in, zodat hij de rijbaan niet volledig blokkeerde (wat ook weer een hard en snerpnd geluid tot gevolg had). Daarna ging hij te voet verder.

En terwijl hij daar zo sjokte – over dat verlaten landweggetje, in dat stille groene landschap – werd hij alsmaar bozer. Hij was boos omdat dit hem overkwam. Hij was erg boos omdat hij zo'n pech had. Hij was woedend omdat hij niet wist op wie hij boos moest worden. Hij was furieus omdat dit nu juist op deze dag moest gebeuren, terwijl hij onderweg was naar de belangrijkste afspraak van zijn leven. En hij vond dat hij alle recht had om uitzinnig kwaad te zijn.

Na ongeveer tien minuten lopen, stond hij voor de oprijlaan van een boerderij. Het ijzeren draaihek was geopend, en daarachter liep een grindpad naar een groot huis dat werd omringd door oude bomen. Het was een donkergroen geschilderd houten huis met een ruime overdekte veranda – en daar, in de schaduw zaten twee vrouwen rustig te turen naar die dralende man bij het hek, die schijnbaar niet goed wist of hij het terrein mocht betreden. Nadat een van de vrouwen hem met een handgebaar had gewenkt, liep hij verder. Toen hij wat dichterbij kwam, en hij de vrouwen beter kon zien, zag hij dat een van hen ongeveer van zijn leeftijd was – hoogstens dertig, meende hij. De andere was een stuk ouder. ‘Waarschijnlijk moeder en dochter,’ concludeerde hij. De moeder was gekleed in een lange bruine rok en een beige bloes met lange mouwen – en de jongere vrouw droeg een verbleekte spijkerbroek met een blauwe slobbertrui. Ze hadden allebei halflang donkerblond haar. En ze droegen allebei een opvallend grote bril. Samen zaten ze kalmpjes in hun witte schommelstoelen te wiegen, en te wachten tot Albert bij het trapje van de veranda arriveerde.

‘Goedemorgen,’ zei hij met een flauw glimlachje.

De dochter keek op haar horloge.

‘Bent u verdwaald?’ vroeg de moeder

‘Nee..., autoproblemen.’ Hij wees met gestrekte arm in de richting van de plaats des onheils. ‘Ik heb heel dringend een monteur nodig,’ zei hij. Op datzelfde ogenblik zag hij dat er naast de stoel van de jongere vrouw twee loopkrukken op de vloer lagen.

‘Misschien Jeroen?’ vroeg de dochter aan haar moeder.

‘Ja, Jeroen...,’ was het uiterst kalme antwoord. ‘Ik zal ’s even gaan bellen.’ De moeder stond met een zachte kreun op van haar schommelstoel en slofte op haar gemak naar binnen.’

‘Jeroen kan alles,’ zei de dochter met overtuiging in haar stem.

‘Woont hij hier vlakbij?’ wilde Albert graag weten.

Ze tuurde een paar tellen naar de onbewolkte lucht. ‘Een kilometertje of twee; misschien drie; pin me er niet op vast.’

‘Wel..., in elk geval..., ik ben u zeer erkentelijk.’

‘Zeg maar “jij” tegen mij, hoor. Ik heet *Fionella*.’

‘Oh, dank je. Ik ben Albert.’

Fionella knikte begrijpend. ‘Maar mijn moeder vindt het niet fijn als je “jij” zegt. Noem haar maar gewoon “mevrouw Grotendijk” want dat woord – “mevrouw” – hoort ze graag.’

Mevrouw Grotendijk kwam weer naar buiten. ‘Jeroen is al onderweg, hoor,’ zei ze.

‘Oh, da’s geweldig, dank u wel.’

Op dat moment stond Fionella op. Ze pakte haar krukken en liep daarmee naar binnen – en dat deed ze zeer behendig en geroutineerd, wat hem deed vermoeden dat die twee loopstokken een vast onderdeel van haar leven waren.

‘Komt u uit de grote stad?’ vroeg mevrouw Grotendijk.

‘Uit Zutphen.’

‘Ja, dat bedoel ik.’ Ze vertelde dat ze daar niet vaak kwam. De laatste keer was alweer ruim drie jaar geleden. Toen hadden ze daar een middagje met z’n tweeën gewinkeld. Ze had voor Fionella een mooie vulpen gekocht, omdat ze jarig was – en daarna hadden ze een ijsje gegeten. ‘Dat was helemaal niet vervelend...,’ zei ze, ‘...maar ’s avonds was ik toch blij dat ik weer thuis was.’

Albert knikte en wist verder niet wat hij moest zeggen.

Er werd drie keer geclaxonneerd. Bij het hek stond een grote rode pick-up truck, en daarachter hing Alberts auto

- achterstevoren, met de achterzijde omhoog getild. Een man met dik grijs haar, in een grijze overall stapte uit en kwam naar de veranda. Dat was Jeroen; en die wist te melden dat een van de chassissen gebroken was. Dus hij had de auto maar meteen opgetakeld.

'Is dat vandaag nog te repareren?' vroeg Albert die de man tegemoet was gelopen.

'Jazeker,' zei Jeroen. 'Ik moet wel even kijken of ik nog zo'n spiraalveer heb liggen. Ik denk het wel.'

Albert gaf hem zijn autosleutel. Hij vroeg aan Jeroen of hij meteen wilde bellen als hij nieuws had.

En toen Albert zich daarna weer omdraaide en naar de veranda keek, zag hij tot zijn verbazing dat Fionella zich in de tussentijd had omgekleed. Ze droeg nu een marineblauwe jurk - klassieke lengte, tot op de knie - en netjes gepoetste schoenen met een hakje. En terwijl ze haar loopkrukken op de vloer legde en op haar stoel ging zitten, stond de moeder weer op met de mededeling dat ze een pot verse koffie ging maken.

Albert was zo overrompeld door alles wat er gebeurde dat hij bijna vergat dat zijn agent, Harrie, hem verwachtte voor de lunch. Toen het hem even later weer te binnen schoot, vroeg hij licht paniekerig aan Fionella of hij de telefoon mocht gebruiken.

'Moeder!' riep ze in de richting van het huis. 'Die man wil de telefoon gebruiken!'

'Laat hem maar binnenkomen!'

'Je mag naar binnen...,' zei Fionella, alsof ze de dienstdoende bewaker van het huis was.

De telefoon hing in de gang aan de muur. Albert draaide het nummer van Harrie en begon uitvoerig, en ietwat nerveus uit te leggen wat er aan de hand was. Maar Harrie vond het helemaal geen probleem als het wat later werd. Hij was de hele middag thuis aan het werk, dus er was geen

reden om ongerust te worden. Albert beloofde dat hij weer zou bellen zodra zijn auto gerepareerd was. Toen hij even later opgelucht naar buiten kwam, had mevrouw Grotendijk een gemakkelijke stoel voor hem neergezet, vlak naast Fionella – met daarnaast een bijzettafeltje met een kopje koffie en een dikke plak cake.

‘Ga maar zitten,’ zei ze vriendelijk.

‘Dank u wel mevrouw.’

Fionella keek zwijgend in de verte.

De moeder liet haar ogen over de boomtoppen en door de blauwe lucht dwalen. ‘Het is niet meer zo lekker koel als vanochtend, hè?’ zei ze. ‘Ik denk dat het een erg warme middag wordt. En er staat helemaal geen wind. Typisch hè? Een briesje zou nu wel fijn zijn.’

Nadat alles wat er over het weer gezegd kon worden ook daadwerkelijk was gezegd, werd het stil op de veranda. Iedereen tuurde een beetje om zich heen. Albert trommelde met zijn vingers op de stoelleuning, en schraapte zijn keel af en toe.

‘Mijn dochter is schrijfster,’ zei mevrouw Grotendijk opeens, vermoedelijk omdat ze vond dat er nu wel weer wat gekeuveld mocht worden.

Fionella keek haar moeder met een geërgerde blik aan – slechts een of twee tellen – en wendde zich daarna naar Albert die zich wel realiseerde dat er nu een reactie van hem verwacht werd.

‘Oh ja?’ vroeg hij. ‘Wat interessant, en wat knap. Ben je met een boek bezig? Als ik vragen mag?’

‘Met een verhaal,’ zei ze binnensmonds. Ze wendde haar ogen af. ‘Ik schrijf meestal korte verhalen.’

‘Nou, ik ben wel nieuwsgierig hoor. Wil je er iets over vertellen?’ Hij draaide zijn stoel een kwartslag zodat hij haar beter kon aankijken.

‘Ach..., ik weet niet...,’ mompelde ze, ondertussen met twee handen over de onderste helft van haar jurk wrijvend.